

Петдесетъ и първий сонетъ.

Отъ Турско по-лошо . . .

Quos vult perdere Jupiter,
dementat prius.

Завърнж се най-сетне Владъ, слѣдъ двадесетъ години
Страдалчески животъ, — животъ изохканъ въ заточенье;
Завърнж се той при баща, при братъ, при роднини, —
Яви се, блѣденъ, мѣжду тѣхъ, кат' ноцно привидѣнье . . .

И що да види въ родний край? . . . По улицитѣ свада
Между съграждани, — раби новоосвободени;
Еднитѣ стара партия, а другитѣ пѣкъ млада;
Отъ свѣсь еднитѣ — другитѣ отъ честность пѣкъ — лишени.

И всички съ кръвъ оцапани, и всички увѣрени . . .
Защо? . . . Началство, власть, кому да бждѣтъ повѣрени!
Началство! Сирѣчь голий какъ да стане милионеринъ!

Власть! Сирѣчь способъ отъ слуга да създадешъ боеринъ!
. . . Владъ разумъ . . . Анатема най-люта той изрѣче,
Па тръгнж пакъ за Брусса, — и не се възвърнж вече!

